

**רע"פ 8810/16 - שלום טרבלסקי, רויטל טרבלסקי נגד הוועדה המקומית
لتכנון ולבניה צפת**

בבית המשפט העליון

רע"פ 8810/16

כבוד השופט ח' מלצר

לפני:

המבקשים:
1. שלום טרבלסקי
2. רויטל טרבלסקי

נ ג ד

הוועדה המקומית לתכנון ולבניה צפת
המשיבה:

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי בנצרת (כב' השופט א' אריאלי) ב-ע"פ
19.07.2016 מТАריך 6567-03-16

בשם המבקשים:

עו"ד גאל טרבולסקי

בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי הנכבד בנצרת (כב' השופט א' אריאלי) ב-ע"פ 6567-03-16, בגדרו נדחה ערעורם של המבקשים על פסק דיןו של בית משפט השלום הנכבד בczęט (כב' השופט ר' איינברג) ב-תו"ב 32118-06-14. במסגרת גזר הדין (מתאריך 21.01.2016) הושטו על המבקשים העונשים הבאים: קנס בסך 10,000 ש"ח, שהושת על המבקשים ייחודי, חתימה על התחייבות כספית בסך 10,000 ש"ח כל אחד, וצו להריסת תוספות הבניה שיבוצע 12 חודשים מיום גזר הדין.

עמוד 1

אביא להלן את הנ吐נים הנדרשים להכרעה בבקשתה.

רקע והליכי קודמים

2. בתאריך 17.06.2014 הוגש נגד המבוקשים כתב אישום לבית משפט השлом הנכבד, במסגרתו יוחסה להם עבירה של ביצוע עבודות ושימוש במרקע עירוני הטעוניים היותר - ללא היתר, עבירה לפי סעיפים 145(א), ו-204(א) לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק).

3. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 19.05.2013, או בסמוך למועד זה, פקחים מטעמה של המשיבה גילו כי המבוקשים ביצעו עבודות בניה במרקע עירוני הידועים כגוש 13063, חלקות 15 ו-16, ברחוב ירושלים 111 בעיר צפת, כולל: בניית מרפסת פתוחה בגודל 30 מ"ר (להלן: המרפסת), בניית בריכת שחיה בגודל 8 מ"ר (10 מטר מעוקב; להלן: הבריכה), ובנית תוספת בגודל 25 מ"ר, לרבות פתחים סביב התוספת (להלן: התוספת; להלן יחדיו: תוספות הבניה). עוד נטען כי המבוקשים ביצעו את תוספות הבניה ללא היתר כדין ואף תוך הפרת צו הפסקה מינהלי, שהוצא להם בתאריך 05.09.2012 וצו הפסקה שיפוטי שניית בתאריך 13.09.2012.

4. בתאריך 08.09.2014 המבוקשים כפרו במינוים להם בכתב האישום בטענה כי המרפסת והתוספת, נבנו טרם המועד הנקבע בכתב האישום והם גרסו שהבנייה נעשתה, לשיטתם, כשברטותם היתר בנייה כדין. בעניין הבריכה נטען כי היא קיימת במרקע עירוני מזה מספר שנים, וכי אין היא מצורכה היתר בנייה, נוכח העובדה, שלגישת המבוקשים, מדובר ב"שכשוכית" בלבד.

5. בתאריך 10.09.2015 בית משפט השлом הנכבד הרשיע את המבוקשים בעבירות שיווסו להם בכתב האישום. במסגרת הכרעת הדיון נקבע כי המבוקשים בנו את תוספות הבניה ללא שהיא בידם היתר כדין, וכי הם אף המשיכו ביצוע עבודות הבניה, חרב העובדה שניית בעניינים צו הפסקה מינהלי בתאריך 05.09.2012, וצו הפסקה שיפוטי בתאריך 13.09.2012.

בית משפט השлом הנכבד דחה את טענה המבוקשים כי מדובר בבניה ישנה, זאת נוכח העדויות והראיות שנשמעו בפניו. עוד נקבע כי התמונות שהוגשו לבית משפט השлом הנכבד על ידי המשיבה, אשר תיעדו את מצב הדברים במרקע עירוני שונים, מוכיחות כי תוספות הבניה לא היו קיימות במרקע עירוני, מושא כתב האישום, עובר לחודש ספטמבר 2012. הטענה כי עבודות הבניה במרפסת ובתוספת נעשו על פי היתר בנייה כדין, נדחתה אף היא, כאשר בתווך כך נקבע כי טענה זו עומדת בסתרה למסגר, עליו חתום המבוקש 1, במסגרת שימוש שנערך לו בתאריך 18.11.2012, בגד� הוא הצהיר כי יפעל להוצאה היתר בגין המרפסות שבנה - הצהרה, כך נקבע, מהרואה הודהה בדבר בנייה ללא היתר כדין.

בית משפט השлом הנכבד קבע עוד כי היתר הבניה עליו נסמכו המבוקשים בטענותיהם איננו מהווה היתר בנייה לתוספות הבניה, מושא כתב האישום, אלא ל"בבנייה גג רעפים + גגון מעל המרפסת" (ראו: נ/1). עוד נקבע כי ככל מקרה היתר הבניה, עליו נסמכו המבוקשים איננו תקין, שכן הוא ניתן בשנת 2004 ותוקפו פקע בחולף 3 שנים, בעוד

שעבודות הבניה נערכו בשנת 2012. בית משפט השלום הנכבד גםקבע כי הבריכה הייתה טעונה יותר, וזאת כנ"ל שמדובר בבריכה התוחנה בקירות בטון ומצופה בארכיטים, ומכך היא מיועדת להיות מלאה במים לצורך שימוש בה כבריכה ולא כ"שכשוכית",قطעת המבקרים.

בית משפט השלום הנכבד הוסיף וקבע כי תוספות הבניה נבנו בחלוקת המציה בחזקת המבקרים, וכי העובדה שנעשו עבודות בניה אף בחלוקת נוספת איננה מאיינת את הפרת הצוים המתיחסים לחלוקת דן. בית משפט השלום הנכבד קבע לבסוף, ביחס לטענת המבקרים כי ניתן להם טופס 4 מתאריך 29.03.2014 - זאת, על פי הנטען, לאחר ביצוע העבודות לבניית תוספות הבניה - כי ספק אם מדובר בטופס מקורי, שכן המהנדס החתום עליו, כלל לא שימוש מהנדס הוועדה המקומית במועד החתימה, וכי הטופס הנ"ל אף איננו מתיחס כלל לתוספות הבניה, מושא כתוב האישום, אלא לעבודות שנעשו על פי היתר בניה מתאריך 25.09.1997, שענינו חיבור לחשמל למספרה המציה במבנה.

6. בתאריך 21.01.2016 בית המשפט השלום הנכבד גזר את דיןם של המבקרים, לאחר שאיין בין שיקולו' הענישה השונים המתקאים בנסיבות, והשית עליהם את העונשים המנויים בפסקה 1 שלעיל.

7. בתאריך 03.03.2016 המבקרים ערערו על פסק דיןו של בית המשפט השלום הנכבד. במסגרת הערעור המבקרים טענו כי בית משפט השלום הנכבד שגה כאשר הרשיע אותם בעbirot שיזחוו להם, בעוד שבידם היה, לטענתם, טופס 4 שהוצאה, לשיטתם, בשנת 2014 - כדין. עוד נטען כי לפי כתוב האישום תוספות הבניה בוצעו לאחר שנת 2012, בעוד שב心境 הדין, נקבע שה העבודות בוצעו בשנת 2009. המבקרים טענו עוד כי בית משפט השלום הנכבד שגה אף בכך שהסתמך על תמונות שאין עליהן תאריכים מוטבעים. המבקרים הוסיף והעלו טענה של אכיפה בררנית. בנוסף המבקרים ציוו וטענו כי הבריכה היא "שכשוכית" בלבד, שאינה טעונה, לשיטתם, הדיון. המבקרים טענו גם כי תוספות הבניה בוצעו בשטח שכן, שאינו שטחם של המבקרים. המבקרים טענו לבסוף כי העונש שהושת עליהם חורג לחומרה מהעונש ההולם את העבירה בה הורשו.

8. המשיבה מנגד, ביקשה לסמן ידה, על פסק דיןו של בית משפט השלום הנכבד, שיעיריו אישרו בערעור. לגישת המשיבה, הפער בין התאריך הנקבע בכתב האישום לבין ההחלטה בהכרעת הדין לעניין תוספות הבניה הינו בבחינת טעות קולמוס של בית משפט השלום הנכבד. עוד נטען כי המבקרים לא הביאו כל ראייה לביסוס טענותם בדבר אכיפה בררנית, וכי העונש שהושת על המבקרים הולם בנסיבות.

9. בתאריך 19.07.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורם של המבקרים בקובען, כי אין מקום להתיירב בנסיבות העובدة ומהימנות שנקבעו בידי הערכמה המבררת, שכן הנ"ל: "ונמקו וובוסטו כדבוי על מכלול הראיות והעדויות שנפרטו בפניו (בית משפט השלום הנכבד - ח"מ)" (ראו: פסקה 9 לפסק הדין). עוד נקבע כי אכן נפלה טעות קולמוס בסעיפים 6 ו-9 להכרעת הדין, בהם נכתבה, בשגגה, שנת 2009 במקום שנת 2012. בכך נקבע שנית למצא תמיכה לכך שמדובר בטעות קולמוס בעובדה שצו ההחלטה המנהלי וצו ההחלטה השיפוטית, שבמועד הוצאותם היו העבודות בעיצומן - הוצאו בחודש ספטמבר 2012.

מעבר לכך - בית המשפט המחויז הנכבד קבע כי טענת המבוקשים לענין האכיפה הברורנית, הועלתה ללא בסיס. בסיום בית המשפט המחויז הנכבד הגיע למסקנה כי אין גם מקום להתערב בעונש שהושת על המבוקשים, לאחר שהעונש עולה בקנה אחד עם מדיניות העונשה הרואיה והמקובלת במקרים דומים.

מכאן הבקשה שבפני.

טענות הצדדים

10. המבוקשים ביקשו בגדיר הבקשה למתן רשות ערעור שבפני להמתין לשינוי של הליך אזרחי שפרטיהם מלאים לגבי לא נמסרו, המתנהל, לדבריהם, בין הצדדים - בבית משפט השלום הנכבד. לשיטתם, יש במא שיתברר בהליך זה כדי לאשש את טעונתיהם. לגופה של בקשה - המבוקשים טוענים כי בית המשפט המחויז הנכבד שגה עת שדחה את טענות המבוקשים לענין הממצאים שנקבעו בערכאה הדינונית. בתוך כך חזרים המבוקשים וטוענים כי התמונות לצורפו לכתב האישום אין מהות רואה ניצחת לגבי מה שמיוחס לנראה שם, משומ שאין תאריך מוטבע בתמונות. עוד נטען כי בית המשפט המחויז הנכבד שגה בכך שדחה את טענתם לענין תוקפו של טופס 4, שהגישו המבוקשים, שניתן להם, לגרסתם, בשנת 2014, אשר מכשיר, לטענתם, את תוספות הבניה. המבוקשים טוענים גם כי בית המשפט המחויז הנכבד שגה בקביעתו כי נפלת טעות קולמוס בהכרעת הדיון. המבוקשים מוסיפים וטוענים כי בית המשפט המחויז הנכבד אף טעה משדחה את אישום מייחס למבוקשים את תוספות הבניה שאין מצויות בשטחם, אלא בחלוקת שכנות.

11. המשיבה טוענת מנגד, כי יש לדחות את הבקשה, זאת נוכח כך שעוניים של המבוקשים נדון כבר בפני שתיعرacasot, שבחנו את טעונתיהם ודחו אותן לגוףן. בתוך כך נטען כי הממצאים נקבעו בבית משפט השלום הנכבד על סמך ראיות ועדויות שנשמעו בפניו ונמצאו מהימנות. ביחס לטענת המבוקשים כי האישום "חס להם עבירות בנייה ושימוש שהתבצעה בשנת 2012, בעוד שהכרעת הדיון של בית משפט השלום הנכבד קבעה כי העבודות התבצעו בשנת 2009 - המשיבה מסבירה כי אכן נפלת בהכרעת הדיון טעות קולמוס, ואולם התקoon מתבקש מהקשר הדברים ומרקירת הכרעת הדיון בכלל.

דין והכרעה

12. לאחר עיון בבקשתו שלפני, בחומר לצורף לה ובתגובה המשיבה לבקשתה - נחה דעתינו כי דין הבקשה להידחות. הטעמים לכך יובאו בקצרה מיד בסמוך.

13. הלכה היא כי רשות ערעור לשמעיה ב"גelog שלישי" תינתן, כלל, רק במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינים הפרטיא של הצדדים הישירים להליך (ראו: רע"פ 3101/05 ابو רמלה נ' מדינת ישראל (25.05.2015)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקר עיוות-דין (ראו למשל: רע"פ 2581/14 יקוטיאל נ' מדינת ישראל (12.02.2015))).

לאחר שבחןתי את הדברים הגעתו למסקנה כי הבקשה אינה חרוגת מעובדות המקרה הפרטני של המבוקשים, ואני מعتبرת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן לא מצאתי כי נגרם למבקרם לבקשתם עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק אחרים התומכים במתן רשות ערעור בעניין.

די בטעמים אלו, ככלעכם, כדי לדחות את הבקשה למתן רשות ערעור.

14. אף לגופו של עניין - דין הבקשה להידוחות. עיקר טענותיהם של המבוקשים ממוקד בהשגת על ממצאים עובדיים שנקבעו על ידי הערקה הדינית, על יסוד התרשומות מראיות וمعدויות שהונחו ונשמעו בפניה. בית המשפט המחויז הנכבד בוחן אף הוא את טענותיהם של המבוקשים - ולא מצא מקום לשנות מקביעותיה של הערקה הדינית, ופסק בהקשר זה כך:

"קביעותיו של בית המשפט קמא, בכל הנוגע לממצאים העובדיים ולממצאי המהימנות, נומקו ובוססו כדברי על מכלול הראיות והעדויות שנפרשו בפנוי...". (ראו: פיסקה 9 לפסק הדין; ההדגשה שלו - ח"מ).

עוד נקבע בידי בית המשפט המחויז הנכבד כדלקמן:

"קביעותיו העובדיות של בית המשפט קמא, בכל הנוגע למועד ביצוע העבודות, נסמכו על התרשומות ממהימנות עדות המפקחים והתמונהות שהוגשו. מדובר בקביעות סבירות ומונמקות כדברי, שאין מקום להתערב בהן, בפרט שעה שהמערערם (המבקרם - ח"מ) לא הציגו בבית המשפט קמא ראיות סותרות, כגון תמונהות או עדויות שכנים, אשר תומכות בטענתם...". (ראו: פיסקה 11 לפסק הדין).

בהקשר לקביעות העובדיות מעין אלו כבר נפסק כי לא בנקל תתערב ערاكت הערעור בממצאי עובדה ומהימנות, שנקבעו על ידי בית המשפט המברר. דברים אלה יפים מכך וחומר, ככל שמדובר בהשגות על קביעות העובדיות שצד כלשהו ביקש להעלות ב"גלוול שלישי" (ראו, לדוגמה: רע"פ 15/8826 של'ימובי'ץ' נ' מדינת ישראל (21.01.2016); רע"פ 4844/15 גלבוע נ' מדינת ישראל (16.07.2016); רע"פ 3319/15 שקיarat נ' י"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה, ירושלים (20.07.2016)). בנסיבות העניין המבוקשים קיבלו את יומם בפני שתי ערاكتות ששמעו את טענותיהם ובחנו אותן לעומקן, ונראה כי מדובר למעשה בניסיון לבצע פה "מקצת שיפורים", אשר עלול לפגוע שלא לצורך עיקריון סופיות הדיון (עינוי והשוו: ע"פ 14/2064 קואסמי נ' מדינת ישראל, פיסקה 13 (24.02.2015); רע"פ 3969/16 רקח נ' מדינת ישראל, פיסקה 8 (18.07.2016)).

15. מעבר לנדרש אוסיף עוד לעניין טענת המבוקשים כי קיים פער בין התאריך הנקבע בכתב האישום לבין התאריך המופיע בהכרעת הדיון של בית משפט השלום הנכבד לעניין ביצוע עבודות הבניה, כי אף אני התרשםתי שמדובר כאן בטעות קולמוס של בית המשפט (עינו בהקשר זה: סעיף 8(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984; ע"פ 5451/11 אלענאמி נ' מדינת ישראל (30.08.2012); ע"פ 3206/11 ז'אנו נ' מדינת ישראל (10.06.2013)).
גישה מובסת על מה שנקבע בידי בית המשפט המחויז הנכבד, ועל לשון הכרעת הדיון לפיה: "עובד ל-12/9, לא היו קיימות התוספות נשוא כתוב האישום" (ראו: פיסקה 5 להכרעת הדיון; ההדגשה שלו - ח"מ), וכן על קביעתו של בית המשפט השלום הנכבד כי ביצוע עבודות הבניה, המבוקשים הפכו צו הפסקה מינהלי וצו הפסקה שיפוטי (שהוצעו רק בשנת 2012). משכך, בנסיבות - אין עילה להתערבות אף בנושא זה.

.16. נוכח כל האמור לעיל - הבקשה נדחתה. יחד עם זאת ניתנת לმბჯეს ორכה לביצוע ההרישה עד לתאריך
.21.02.2017

ניתנה היום, י"ג בטבת התשע"ז (11.1.2017).

שפט
